

יוצא לאור
על ידי ועד כפר חב"ד
ארה"ק ת"ו

ב"ה

נשמתא דאורייתא

גיליון 329 • ערב שבת פרשת כי-תצא • י"ג אלול תשע"ח

ענין בפרשה

כי בשמחה תצאו

תשמח ותשמח...

אבא/אמא: הִיא זֶה באותה קביעות כמו השנה. שבת פרשת כי תצא חלה בתאריך י"ד באולול תשמ"ח.

באותה שבת - 30 יום לפני חג הסוכות - נשא הרבי שיחה מיוחדת בענין השמחה, המסגלת להבאת הגאולה.

הרבי אמר שכיון ששלושים יום קדם החג צריך לדרוש בהלכות החג - הרי סכות נקרא 'זמן שמחתנו' ואם כן צריך להתחיל להתכונן לקראתו בענין השמחה.

זאת גם בהמשך לתאריך י"ג אלול שחל ביום ששי, יום חתנתו של הרבי הרי"צ, שאז התחיל הרבי הרש"ב באמירת 'המשך' המאמרים הידוע בשם "שמח תשמח" המבאר את גדל מעלת השמחה שבכחלתה לפרץ את כל הגדרים.

בפרט באותה שנה, הדגיש הרבי, שהיתה שנת תשמ"ח - שענינה "תשמח (בעצמה) ותשמח (אחרים)"... והיתה זו שנת 'הקהל' המסגלת לשמחה ולכן, אמר הרבי, צריך לחטף כל רגע שנותר עד סיום השנה כדי להוסיף בשמחה...

כך נביא את המשיח

ילד/ילדה: שלמות השמחה תהיה בגאולה, כיון שאז כל הדברים שעולגים לגרם לנו כיום לעצבות, יהפכו לטוב. הדבר גם נרמז בשרש המלה שמחה ושרש המלה משיח, שהן אותן אותיות - ש מ ח.

"ובמהמשך לזה - אמר הרבי - באה הצעה ובקשה מיוחדת - (הוסיף ענין ה) שמחה כדי להביא את משיח צדקנו והגאולה האמתית והשלמה בפעל ממש".

מה נשאר לנו לעשות, שלא נעשה עדיין?

'אהבת רעים' מהי?

המשפיע הרב-החסיד הרב-התמים ר' מענדל פוטרפס עליו-השלום, נשאל פעם בהתועדות בשיחה, מהי 'אהבת רעים' בין חסידים.

השיב ר' מענדל, כי יש בזה שלוש דרגות.

דרגה ראשונה: כאשר שומעים שחבר פלוני נכשל בעברה כלשהי ומגיבים על כך באנחה ומיד לאחר מכן חושבים איה אפשר לעזור לו. זוהי 'אהבת רעים'.

דרגה שנייה: כאשר אתה עצמך נכשלת בעוון חמור ואתה יודע שהנך יכול לחשוף בפני החבר את צפונות לבך והוא ינסה לעזור לך. זאת דרגה גבוהה יותר ב'אהבת רעים'.

והדרגה השלישית, היותר גבוהה ב'אהבת רעים', היא, כאשר אתה שרוי במצב-רוח מדכדך וראשך סחרחר עליך מדאגות, ופתאום אתה פוגש את חברה, ואז ברגע אחד אתה שוכח מכל צרותיך ודאגותיך ואתה שמח שמחה אמיתית מאהבת החבר שפגשת...

אבות ובנים
קייץ תשע"ח

הלימוד יתיקיים
בבתי הכנסת ביום שבת קודש אה"צ
בין השעות 18:00 ל-19:00

ממתק לכל ילד
- הגרלות על פרסים -

מבצע קייץ תשע"ח - לע"נ הרה"ח ר שמואל גרשון ניסן ע"ה בן הרב רפאל דובער ע"ה גורביץ

© brain creative

והרבי הרי"צ מנה לנהל את השיחה.

כעבור שנתים, בשמחת תורה תרנ"ט העניק הרש"ב לשיחה את שמה "תומכי תמימים", כי בה לומדים את "תורת ה' תמימה משיבת נפש".

בעקבות התיסדות השיחה, זכינו למאמרי חסידות עמוקים שנקאמרו על ידי הרבי הרש"ב ולהתפתחות גדולה של חסידות חב"ד בלה.

שיבת 'תומכי תמימים' מונה כיום עשרות רבות של סניפים ברחבי העולם, ורכבות תלמידים ההולכים לאורה ומתנהגים ברוחה, ומהוים "גרות להאיר".

כוחה של יגיעה

ספר המשפיע הנודע הרב-החסיד הרב-התמים ר' מענדל פוטרפס עליו-השלום:

שני חברים למדו ב'זאל' בלויבאוויטש ב'חברותא' - זלמן אלפרוביץ ובערל גורפינקל. ולמרות שלא היתה ביניהם כל קרבה משפחתית, הם כנו "זלמן קורניצ'ר" ו"בערל קורניצ'ר", מפני ששניהם היו בני העיר קורניץ.

שני החברים הטובים למדו בהתמדה גדולה, אך בכשרונותיהם היו שונים מאוד זה מזה. בערל נחן בראש מבריך וקלט במהירות רבה כל מה שלמד. הוא היה בקי בש"ס, ופעם אחת אף בחנתיו וידע להשיב מיד בכל מסכת שבה פתחתי לו. כל השבוע למד נגלה ובימי ששי ושבת-קדש היה כל עסוקו בחסידות. די היה לו בשעה אחת כדי ללמד פרק 'תניא' שלם על-פה.

לעמיתו זלמן היה בעל ראש חלש ונאלץ להתנגע רבות בתלמודו. נוהג היה לקום כל יום בשעה שלוש לפנות-בקר, ולהגות בלמוד שעות רבות מתוך עמל רב.

אולם בסופו-של-דבר העפיל זלמן לגבה רב מחברו בערל, הן בבקיאות והן בעמקות ובחריפות.

למים התמנה ר' זלמן קורניצ'ר ל'משגיח' על למוד הנגלה בתומכי-תמימים. אפלו גדולי המתנגדים שהגיעו לעיר נהנו להפגס לשיחה ולדבר עמו בלמוד. ופעם אחת הגיע לשיחה העלוי של ישיבת וולוז'ין הנודעת, ולאחר ששוחח עם ר' זלמן בלמוד יצא מכליו באמרו כי מעודו לא פגש שלוב כה מפלא של בקיאות עם עמקות וחרירות.

הנה פי כן, על-אף כשרונותיו הפשוטים, הצליח ר' זלמן להגיע לדרגה גבוהה כל-כך בבקיאות ובחריפות, וכל זאת בזכות יגיעתו העצומה.

גיליון 329 כי תצא

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

גדרני החסידים

יסוד ישיבת 'תומכי תמימים'

בתקופתו של הרבי הרש"ב התפשטה 'תנועת ההשפלה' ברחבי אירופה, וצעירים יהודיים רבים ירדו בעקבותיה מדרך התורה והמצוות, לא עלינו. כתשובה לכך, יסד הרבי הרש"ב את ישיבת 'תומכי תמימים' בליובאוויטש, אחר שבקר בכל ה'ציונים' של הרביים, מהפעל שם טוב ועד הרבי מהר"ש ובקש ברכה להקמת הישיבה.

על ההקמה הכריז הרש"ב ב'שבע ברכות' של בנו, אדמו"ר הרי"צ, בט"ו באולול תרנ"ז.

מטרת יסוד הישיבה שמשלבת בין למוד תורת הנגלה ולמוד תורת החסידות הייתה לפעל על תלמידיה, שיהיו "נרות להאיר" לסביבתם.

התחלת הלמודים בפעל הייתה שלושה ימים לאחר מכן, בח"א אלול. אדמו"ר הרש"ב בחר בשמונה-עשר תלמידים הראשונים

יחד עם למוד התורה וקיום המצוות], מתוך כוונה להביא באמצעותה את הגאולה.

דוקא פעת

אבא/אמא: בדורות הקודמים אמנם התאמצו מאוד להביא את הגאולה, עד כדי ששחקו את האבן שבכתר המלך והפיצו את תורת החסידות בכל העולם ובכל שפה כדי שלפחות טפה אחת תכנס לפיו של בן המלך, אך מצד צער הגלות לא היה שייך להגיע למצב של שמחה בטהרתה.

אבל עתה "בסוף זמן הגלות ממש - נותנים כוחות מיוחדים שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והבאור - ששמחה זו נעשית על ידי התבוננות שתכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שאז תהיה בכל העולם שלמות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודגמת שמחת הגאולה)".

הלקחה:

ילד/ילדה: "והעקר - שבמקום אריכות הדבור והשקלא וטריא כו', יתחילו במעשה בפעל: לצאת בקריאה והכרזה על דבר הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובדאי שעל ידי זה יביאו את המשיח בפעל ממש, ובאריזות הכי גדולה, "לא עכבן כהרף עין", ואדרבה - ינסו וינכחו!!".

[בסיום השיחה נגנו את נגון ההקפות של רבי לוי יצחק, והרבי עמד מלוא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה, יחד עם כל הקהל - בשמחה כדי להביא את המשיח].

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ תצא, י"ד אלול תשמ"ח)

אבא/אמא: כדי להסביר זאת, הקדים הרבי שאלה: כיון שבמשך דורות יהודים התפללו וצפו לביאת המשיח, עד שהיו כמה מגדולי ישראל שמסרו את נפשם בנסיון לדחוק את הקץ ולהביא את הגאולה בפעל ממש, ואחר כך היה גלוי תורת החסידות על ידי הבעל שם טוב והפצתה על ידי אדמו"ר הזקן באופן של חכמה בינה ודעת, ומדור לדור התפשטה הפצת המעיינות על ידי רבותינו נשיאינו ובפרט בדורו של אדמו"ר הרי"צ שאז תרגמו עניני תורת החסידות בשפות שונות, עד שהרבי הרי"צ יצא בהכרזה "לא לתר לתשובה - לא לתר לגאולה" (=נעשה כעת תשובה ונגאל מיד), כך שכל הפעלות שאנו עושים צריכות להיות חדורות בכוונה שהכל כדי לישם את תפקיד הדור שלנו לפעל את ביאת משיח צדקנו תכף ומיד - ומאז בדאי הרבה יהודים עשו תשובה, נוסף לכך שכבר עוסקים בהפצת המעיינות במשך יותר משבעה דורות, ואם כן נשאלת השאלה מה נשאר לנו לעשות, שלא נעשה עדיין?

שמחה בטהרתה

ילד/ילדה: והתשובה: "ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא - עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח". השמחה בכוחה לפרץ את גדר הגלות והיא טעימה מהשמחה האמתית שתהיה בגאולה השלמה.

אמנם תמיד השמחה הייתה כלל גדול בעבודת ה', אבל השמחה הייתה מכף שאנו זוכים לקיים מצוה ולעבד את ה', כמו שכתוב "עבדו את ה' בשמחה". כלומר, השמחה הייתה חלק מהמצוה ולא דבר בפני עצמו.

פעת העבודה היא "שמחה בטהרתה" - שמחה לשם שמחה [כמוכן,

נקודה משיחה

דגמה ח"יה

ילד/ילדה: בשבוע הבא עלינו לטובה, יחול ח"א אלול - יום הולדת "שני המאורות הגדולים", הפעל שם טוב ואדמו"ר הזקן.

כשמלאו 200 שנה להסתלקות הפעל שם טוב ולנשואי אדמו"ר הזקן, ספר הרבי בהתועדות על אהבת ישראל הגדולה שלהם, והסביר לפי זה את הנהגת אדמו"ר הזקן בעת חתנתו:

אבא/אמא: "אצל הפעל שם טוב היה ה'געשמאק" (=תענוג) לעשות טובה (גם) ליהודי שהיה שלא בערכו כלל, עד לילד קטן ששיך רק לאמירת ברכה ו'אמן יהא שמיה רבא'".

וכיון שתורת חסידות חב"ד מבארת את תורת הפעל שם טוב בהבנה והסברה, הרי גם ה'געשמאק" (=תענוג) של הפעל שם טוב בעשית

גדול אפילו מצדיקים נסתרים, עד לאמירת ברכה ו'אמן יהא שמיה רבא" עם תינוק קטן - נתלבש אצל רבנו הזקן באופן של הבנה והשגה וסדר השתלשלות, לקח "נדן", ולהלוות ולהעניק ממנו ליהודים שיוכלו לעסק במלאכת האדמה, ובזה יתקיים אצלם (הפסוק) "וברכה ה' אלקיך בכל אשר תעשה".

הלקחה:

ילד/ילדה: וזוהי גם ההוראה והנתינת כוח לכל אחד ואחד - כדברי רבנו הזקן שענין החסידות אינו רק עבור חלק מבני ישראל, אלא זוהי נחלת כל בני ישראל, ובמשך הזמן הרי זה יגיע לכלם - שכאשר הולכים בסדר העבודה של "געשמאק" (=תענוג) בעשית טובה ליהודי, אזי נעשה לא רק טובתו של הזולת, אלא גם תכלית העלוי בנוגע לעצמו.

(קטעים משיחת י"ט כסלו תש"כ)